

A l'Univers ja parlaven la nostra llengua -8- Les cròniques trobades

Un relat de: [marc \(joan petit\)](#)

Mira, Vicente, et veig peix. Sempre et penses que ets un savi, que el teu coeficient intel·lectual et permetrà anar pel món sabent-ho tot, i que sense preparació ni lectura et pots presentar a les conferències i a les taules rodones opinant i fent-te l'interessant amb total impunitat.

- Ei, ei, para el carro, company!

- Ni carro ni Ferrari. I menys una vespa. Deixa que et faci cinc cèntims de quatre conceptes en un tres i no res.

En dos minuts t'ho explico i te'n fas una idea immediata.

- Endavant...

"Els catalans, ja siguin els de tota la vida o els nouvinguts, sempre hem cregut i pensat que el català ha d'ésser una llengua universal. La veritat, però, és que només durant els segles XIII a XV, qualsevol català ha pogut anar per tota la mar Mediterrània sabent-se ciutadà d'una de les potències conegudes que regnen a l'univers. Podríem dir que des d'aleshores la cosa ja no ha tornat a ser mai com abans, però ben orgullosos podem cridar que durant un parell de segles vam tallar el bacallà, a la Mediterrània, i sincerament no sé si n'hi ha hagut mai, de bacallans, a la Mediterrània. Potser rau aquí, el problema endèmic de la nostra cultura.

Almenys això hem cregut sempre.

Va ser durant l'últim quart del segle X, quan van aterrar, prop del golf de Lleó, els visitants d'uns móns llunyans, de més enllà del nostre petit però acollidor i prou pintoresc sistema solar.

Durant segles ens havien estat observant des de la cara oculta de la lluna. Haurien pogut aparcar a qualsevol lloc del nostre petit satèl·lit, ja que des del planeta terra, i durant aquella època, no veien més enllà del propi melic, però van decidir fer-ho a la cara oculta segurament era per l'operació militar i de descoberta que duïen entre mans. Mai s'és prou curós quan es planegen certes operacions d'aquests tipus. Mentrestant, i sense saber exactament quant de temps durarien les seves descobertes inicials abans d'entrar en acció, van establir una seu central just darrera del cràter 308. Allí se sabien segurs de qualsevol impertinència humana. Havien muntat els seus pabellons per anar a comprar; una espècie de semi esferes totalment aïllades que reproduïen l'atmosfera del seu planeta i on cultivaven les poques "plantes", si així es podien anomenar, de que disposaven; llocs on creaven el que els alimentava; circuits per a la diversió quotidiana i, evidentment, tot allò necessari per a l'observació i recollida de dades de la terra i planetes veïns.

Des del seu particular "ressort", doncs, restaven observants a l'espera del moment més propici per a l'anihilació total de la vida terrestre i posterior invasió del planeta. Però per a fer aquest últim i decisiu pas, havien de conèixer més a fons tot el que es movia sobre la terra. Per un interès purament estratègic (un atac ràpid i fulminant coneixent tots els punts febles de l'enemic), i per un interès purament científic, ja que el coneixement de la raça humana, sense que els aportés gaire coses noves, es veien obligats a documentar-lo.

Així va arribar el final del segle XIII, que és quan van decidir donar el primer pas i baixar cap a la terra a observar el terreny des de més a prop. La seva intenció era la de "tastar" la mar, la terra, parlar amb algú de per allà, raptar-ne un parell d'exemplars (havien pogut observar la diferència anatòmica entre els "ells" i les "elles", però tenien certs dubtes), i tornar cap a la lluna, tot esperant el moment oportú per a acabar amb els molestos humans i poder-se beneficiar de la terra, tan blava, tan acollidora i tan paradisiàca.

La sorpresa ha de ser sempre la millor arma, per tant van decidir baixar amb una de les seves naus, la "XGGHFT" o "la que no deixa rastre ni per casualitat", en llenguatge marcià (permeteu que ho anomeni així, tot i que no eren de mart). Es tractava d'una de les naus més petites i discretes de què disposaven, però alhora tenia tot el que és indispensable per a aquestes missions. Des d'armes d'atac i escuts protectors, fins a tot tipus d'aparells enregistradors d'ones (sonores, espectre visible, etc.), passant per recolectors de matèria, magatzems per a encabir-hi embalums prou grans, sensors de qualsevol tipus, computadors de llum, generadors d'energia i el que fes falta per tal de passar-hi una bona temporada.

La seva font d'energia era qualsevol tipus de massa, per petita i absurda que semblés, que convertien fàcilment en energia. La seva tecnologia així ho permetia des de fa molts segles terraquís, i des d'aquest descobriment s'havien llançat a l'exploració i colonització de l'éter interestel·lar.

Així fou com per casualitat van voler aterrar a prop de les illes balears. Van considerar que era un lloc prou estratègic, ja que la gent que hi vivia estava prou ocupada fent-se fora els uns als altres, envaïnt-se mutuament

i amb massa problemes propis com per a tenir temps per a preocupar-se d'afers interestelars. Va ésser de nit, i van aprofitar una tempesta amb molta càrrega elèctrica per a passar més desaparebuts. Van baixar al mar i es van quedar a uns dos mil metres sota l'aigua. Agafant mostres de peixos (pocs n'hi ha, en aquestes profunditats), aigua, i fent el que realment era més important en aquells moments: establint una petita base avançada, com si d'un camp d'atac es tractés.

- Guifré: has vist això? Acabo de veure un núvol que s'ha ficat al mar. T'ho juro!
- Va, home, va! Ja hi tornem a ser! Primera: estem enmig d'una tempesta de cal Déu. Per tant, sembla normal que hi hagi núvols. A més, resa i prega per a que no ens caigui un mal llamp damunt la barca. Tu saps nedar? Jo tampoc! I segona: t'he dit una i mil vegades que has de deixar el vi. I més en dies remoguts.
- T'ho dic de debò! I no vaig gat. És impossible engatar-se amb la merda de vi que dones. I del ron, ni en parlem. Així és impossible ni treballar.
- No, si a sobre el nen estarà ofès! No li va bé, el servei, al senyor? Les viandes no son del seu gust? Què preferiria? Vi d'occitània? A pensar, gandul! Has de recollir les xarxes abans de que la refotuda tempesta se les emporti mar enllà.
- Però el núvol...
- I deixa estar la merda de núvols.

Aquesta fou una de les primeres converses enregistrades des de la base subaquàtica "XSSA" o "la que es mulla però no s'encongeix" en idioma marcià. Gràcies a la proximitat que tenien ara, van poder captar les vibracions i els canvis de llum que es produïen al voltant del cos dels dos personatges, i per tant van començar a classificar els sons emesos en funció d'aquestes vibracions. Van creure que aquesta seria la millor manera de poder saber com es comunicaven els humans i quina llengua feien servir.

Un cop analitzades les primeres dades, van arribar a la conclusió de que els humans, gent rudimentària on les hi hagués, tenien alguna cosa de bona, i és que havien aconseguit una perfecció absoluta amb el seu idioma. Era perfecte, creien, i volien adoptar-lo, ràpidament, per la resta de l'Univers.

Portaven segles i més segles llançant-se capellans amb el seu coi d'idioma, i van decidir incorporar aquell idioma que parlaven els humanets que hi havia a la terra.

Desconeixien, però, que no era l'única llengua que manava sobre la terra, però no els va importar gens. La incorporació de la llengua a la resta de l'univers, així com el seu perfeccionament i estudi, va convertir-se, de cop, en el primer i únic objectiu de la gent de l'univers. La invasió podria esperar. Farien servir qualsevol eina i qualsevol mitjà per a aconseguir-ho.

La primera acció, doncs, va ser la de regular tota la història del seu temps i anterior. D'aquesta manera quedava normalitzat en català. La paradoxa del viatge en el temps, estava solucionada, i per tant no els creava cap inconvenient modificar certes peculiaritats temporals com l'idioma.

La segona, i com ja s'ha dit, calia estudiar i perfeccionar l'idioma.

Després, vetllar pel seu bon ús a la terra, i per tant vetllar per la gent d'aquell trocet de terra tan peculiar. Si cal, infiltrant-se en aquells moments que havien de ser històrics. Prop de Guifré el Pilós, de Jaume I, de Ramon Llull, de Joanot Martorell, de Gaudí o de Pau Casals."

- I tot això, Salgado, tu t'ho creus?
- Eps! Paraula de Sònia Olea! Està tret, diu, de certes cròniques trobades prop d'Organyà. - ja parlava en nom seu...
- Sí, és clar... I fins ara s'havien mantingut en secret...
- Ah! I espera els esdeveniments que venen... he sentit dir que s'està accelerant la comunicació onírica entre els dos sistemes interplanetaris.
- Salgado....I les trobades sota el pi, també van en aquesta direcció?
- Si.
- ¿Quien me mandó relacionarme con esta gentuza?
- Vicente: deixa el castellà d'una puta vegada! que ens pillaran!
- Un otro carajillo, si vos place!
- Un altre cigaló, si us plau! No tens remei...